

Piotr Kaczanowski

Drochlin, pow. Włoszczowa. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 6, 141-142

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wśród materiału zabytkowego znajdują się fragmenty naczyń grubościennych i cieżkościennych, zdobionych motywami geometrycznymi, schropowaconych i gładkich, jakie odkryto również w latach ubiegłych, paciorki szklane zdobione wtopionymi nitkami, paciorek bursztynowy, przęślik kamienny i gliniany, kamień żarna obrotowego, żelazny krój do radła, zapinka A VI 2, osełki kamienne, fragmenty przedmiotów żelaznych i brązowych oraz wióry krzemienne.

Badania będą kontynuowane.

DROCHLIN, pow. Włoszczowa
Stanowisko 1

Instytut Archeologii
Uniwersytetu Jagiellońskiego
w Krakowie

Badania prowadził mgr Piotr Kaczanowski,
Finansował WKZ w Kielcach i Instytut Archeologii UJ. Piąty sezon badań. Cmentarzysko z późnego okresu wpływów rzymskich i osada kultury łużyckiej /schiłek epoki brązu - okres halsztacki/. Pierwsze sprawozdanie w Informatorze Archeologicznym.

Stanowisko położone jest na częściowo zalesionej wydmie usytuowanej wśród podmokłych łąk doliny lewego brzegu Białki, około 800 m na północny-zachód od zabudowań wsi Drochlin. W lipcu 1972 r. przekopano łącznie 550 m² odkrywając liczne materiały pochodzące ze zniszczonych grobów ciałopalnych z późnego okresu wpływów rzymskich oraz 59 obiektów osadowych kultury łużyckiej.

Wśród wspomnianych wyżej materiałów z okresu późnorzymskiego przeważa ceramika, znajdowana na ogół w postaci drobnych fragmentów. Jest to zarówno tzw. ceramika "siwa" jak i ułamki naczyń lepionych ręcznie. Przedmioty metalowe to żelazne noże, szydła, tłoczki, igły, żelazne i brązowe zapinki z podwiniętą nóżką i czterozwojową sprężyną z górną cięciwą, żelazne sprzączki do pasa i wisioriki wiaderkowate. Na uwagę zasługują dalsze znaleziska importów - liczne fragmenty naczyń terra sigillata / w większości drobne i silnie zniszczone ułamki/, paciorki szklane i stopy szkła. Uzyskany w 1972 r. i w latach poprzednich materiał z cmentarzyska kultury przeworskiej pozwala na dalsze uściślenie chronologii tego stanowiska - przełom faz B₂ i C₁ do faz C₂ -D, jak również na stwierdzenie 2 faz użytkowania cmentarzyska. Materiały najstarsze, datowane na przełom faz B₂ / C₁ i przede wszystkim na fazę C₁ zajmują część środkową, wschodnią i południowo-wschodnią przebadanego dotychczas terenu; materiały młodsze datowane na fazy C 2-D, zajmują znacznie mniejszą część zachodnią cmentarzyska.

Odkryte w omawianym sezonie obiekty kultury łużyckiej / ob.211-269/ to jamy o charakterze osadowym. Część z nich to jamy o charakterze zasobowym, niektóre z obiektów można zapewne interpretować jako pozostałość po konstrukcjach mieszkalnych. Materiał osadowy uzyskany z tych obiektów to wyłącznie ceramika osadowa, nie pozwalająca na precyzyjne określenie ram chronologicznych osady. Zapewne stanowisko to należy datować na schyłek epoki brązu i okres halsztacki.

Zarówno w wypadku cmentarzyska jak i osady uchwycono granice w kierunkach północnym, zachodnim i częściowo wschodnim.

Badania będą kontynuowane.

DZIARNÓW, pow. Grójec
Stanowisko 3

Instytut Historii Kultury Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Jadwiga Rauhut.
Finansował WKZ w Warszawie. Pierwszy
sezon badań. Osadnictwo z okresu rzymskiego,
wczesno- i późnośredniowiecznego.

Badania miały na celu rozpoznanie chronologii, charakteru osadnictwa oraz jego zasięgu. Teren objęty badaniami został w znacznym stopniu zniszczony wkopami nowożytnymi i współczesnymi.

Stanowisko znajduje się na wzgórzu morenowym, nad łąkami, na lewym brzegu Mogilanki, po przeciwnej stronie obecnej wsi Dziarnów. Założono tu trzy wykopy oznaczone numerami I, II, III.

Wykop I usytuowany został w wyższych partiach wzniesienia, na północ od plaśnicy. W jego obrębie stwierdzono brak nawarstwień kulturowych. Na poziomie calca / odłożono zarys dwóch palenisk jamowych z XI-XII wieku i z XIV wieku/. W ich wypełniaku zachowały się nieliczne przepalone kamienie. Zawartość palenisk stanowiły ułamki naczyń, nożyk żelazny i kółko żelazne. Między kamieniami, w czarnej ziemi, która być może stanowiła pozostałość jamy lub budynku zagłębionego z XI-XII wieku, znaleziono dużą część grubościennego naczynia zasobowego. Naczynie zdobione jest ornamentem plastycznym półkoli i kwadratów, a w dolnej części rytą linią falistą i żłobkami dookólnymi.

Liczniej reprezentowane jest osadnictwo z okresu rzymskiego. Z tego czasu zachowała się warstwa kulturowa o czarnym zabarwieniu, widoczna we wschodnim profilu plaśnicy oraz zarysy kilku obiektów. Wyeksplorowano tu narożnik prostokątnego budynku, przylegającą do niego jamę i palenisko. Znaleziony w nim żużel